

GORENJEJC

Političen in gospodarski list.

Stane za Kranj z dostavljanjem na dom 4 K, po pošti za celo leto 4 K, za pol leta 2 K, za Nemčijo 4 marke, za Ameriko 2 dolarja. Posamezne številke po 10 vin. — Na naročbe brez naročnine se ne ozira. — Uredništvo in upravnštvo je v hiši števil. 173. — Izdajatelj: Tiskovno društvo v Kranju. — Odgovorni urednik: Ciril Mohor. — Rokopisi naj se ne pošiljajo prepozno.

Izhaja vsako soboto
ob enajstih dopoldne

Inserati se računajo za celo stran 50 K, za pol strani 30 K, za četrto strani 20 K. Inserati se plačujejo naprej. Za manjša oznanila se plačuje za pet-vrsto 10 vin., če se tiska enkrat, za večkrat znaten popust. — Upravnštvo naj se blagovolijo pošiljati naročnina, reklamacije, oznanila, sploh vse upravne zadeve, uredništvu pa dopisi in novice. — Dopisi naj se izvolijo frankirati. — Rokopisi se ne vračajo.

Razgovor z ekscelenco.

Prijatelj našega lista je imel na Dunaju več razgovorov z neko ekscelenco, ki sicer ni več v aktivni diplomatski službi, a ima dobre zveze z mesti, kjer se odločuje o zunanji politiki.

Naš sotrudnik je ekscelenco, katerega ime mora seveda ostati strogo tajno, o priliki izbruh sedanje balkanske vojske vprašal, kakšno stališče misli, da mora naša država proti temu zavzeti.

„Jaz sicer izrekam le svoje osebno mnenje, a sodeč po duhu, ki vodi našo zunanjo politiko, sem trdno uverjen, da se mora vzdržati „Status quo“, naj vojna izpade, kakor hoče,“ je dejal ekscelencia, „posebno še, ker se v tem pogledu strinjajo z nami vse velesile.“

Po preteku nekega časa, ko so balkanske države izvojevale svoje prve velike zmage, je naš dopisnik zopet imel čast, sestati se z ekscelenco. Vprašal ga je, kako sodi sedaj o položaju.

„Vsekako,“ je ekscelencia odgovoril, „se mora izvršeno dejstvo primerno vpoštovati in smer naše zunanje politike modro prilagoditi toku dogodkov. To tembolj, ker se nas je, kolikor sem poučen, zagotovilo, da stoje vsi evropski kabineti z nami na istem stališču.“

Ker se je obenem govorilo, da nameravata Srbija in Črna Gora začeti vojne operacije v Sandžaku, je prijatelj našega lista ekscelenco tudi glede tega vprašal za mnenje.

„Morem vas uveriti,“ je dejal ekscelencia, „da imamo v Sandžaku gotove življenjske interese, vsled česar se zasedenje tega ozemlja po komurkoli nikakor ne more dopustiti.“

Ko je bil Sandžak že zaseden, je naš korespondent zopet poiskal ekscelenco, da se informira o stališču, ki ga merodajni faktorji zdaj zavzemajo.

„Sandžak,“ je odgovoril ekscelencia, „ne spada v politično sfero monarhije in zato sodim, da odločivni krogi okupacije tega ozemlja ne smatrajo

za kršenje eksistenčnih pogojev naše države, ampak si hočejo zagotoviti le primerno varstvo naših gospodarskih koristi.“

Prijatelj našega lista je vprašal ekscelenco, če se tudi glede tega velesile z nami skladajo.

„Vsekako,“ je odgovoril ekscelencia, „o tem sploh ni nobenega dvoma.“

Ko so Bolgari dosegli še večje zmage in prišli do Čataldže, je naš korespondent zopet prišel skupaj z ekscelenco. Informiral se je, kakšen vtis so ti dogodki napravili na vodivne kroge.

„Vodivni krogi,“ je menil ekscelencia, „kolikor je meni znano, naravnost entuziastično spremljajo uspehe bolgarskega orožja in so prepričani, da se je turško gospodstvo pred mlado silo napredujočega, vse kali velike bodočnosti v sebi vsebujočega naroda moralo naravno porušiti.“

Nekoliko za tem naš dopisnik ekscelenco slučajno dobi v kavarni, ko bere zadnje turške brzovjavke z bojnega polja. Topot je ekscelencia izvolil sam z našim korespondentom začeti razgovor.

„Merodajni faktorji,“ tako jame ekscelencia govoriti, „so dobro čutili, da se bo moč turške države pokazala šele proti koncu in tedaj splamtel z vso čudovito življenjsko energijo, ki je lastna temu plemenu.“

„Ali menite, ekscelencia, da bo to položaj kaj izpremenilo?“

„Gotovega se zdaj ne da še nič reči. Vsekako pa se more za slučaj, da se odpor Turčije z isto odločnostjo vzdrži dalje, pričakovati, da se začne zopet premišljevat o edino pravilnem stališču, ki smo ga mi od nekdanj dosledno zavzemali, da je namreč „Status quo“ v vsakem oziru najprimernejša rešitev orientalskega vprašanja.“

„Kaj pa ekscelencia sodite o neodvisnosti Albanije in jadranskih pristaniščih?“

Veter je potegnil, da je plašč zaplapolal v zraku in stari Vuk je vihal nozdrvi.

„Zahvalim te,“ začne zopet mladi jezdec, „da si tako gorko stal na strani gospoda župnika. Ljudje so bili res razburjeni, nezaupni do odločnega Gorenjca, pa, hvala Bogu! obrača se svet in upanje imam, da se vse popravi in uglaadi. Naše ljudstvo je dobro, mehko, kakor vosek, ali, če se zažene in vsplamti, tedaj je kakor gorski potok, ki dere svojo pot naprej brez premisleka in brez cilja.“

„Ko bi le tega Glihe ne bilo! Ta je najbolje napeljeval vodo na svoj malin. Jezen je, da nima več toliko zaslužka in da ga je župnik odstavil od cerkovniške službe. Pa tudi sleparski je ta človek. Kaj je vse počel s cerkvenimi stvarmi! Tako se vendar ne smejo zlorabljati blagoslovljene in celo posvečene reči. Župnik je le storil svojo dolžnost, ko je konec napravil temu početju. Res, da je njegova beseda osorna, ki odbija, toda jaz kot bivši vojak bi v njegovi koži ne bil delal drugače. Ljudje so včasih kakor stekli volkovi. Ne poznajo nobene mere, ne pravice. Lepa beseda ne izda ničesar. Še bolj so trdovratni, če se jih zlepa opominja. Mazila ne zaščajo za take rane, treba je naravnost rane izrezati. In to je storil gospod župnik. Seveda je bolelo, kričalo se je, toda rana je izrezana, bolezen je ustavljena in na Vas je zdaj, gospod grof, da obvezete to rano, da jo izcelite.“

„Bog pomozi in Stopenska Mati božja, dragi moj prijatelj! Začel sem uspešno, že se kažejo

„Tu so bivstveno tangirani življenjski interesi monarhije.“

„Ali velesile naše stališče tudi v tem oziru odobravajo?“

„Velesile,“ je odgovoril ekscelencia, „priznava umerjenosti, s katero zastopamo svoje stališče, ter ne zanikajo, da imamo svoje interese. Zato podpirajo naše prizadevanje, da poudarimo svoj vidik, in Srbiji svetujejo, da nam pride primerno naproti. Velesile izražajo upanje, da se najde za vse strani ugodna rešitev.“

„Ali se, ekscelencia, ne govori o verjetnosti resnega konflikta?“

„Vsekako, in sicer v slučaju, da se ne posreči vprašanja rešiti mirno.“

* * *

Naš dopisnik je bil sicer imel namen ekscelenco intervjuvati še o tem, je li smatra albanske rodove sposobne za državno samostojnost, a so se mu zadnje besede ekscelence zdele tako važne, da jih je hitel našemu listu sporočiti, ko se je bil od ekscelence spoštljivo poslovil.

Politični obzor.

Jugoslovanska manifestacija na Dunaju. V nedeljo je bila v pravoslavni cerkvi na Dunaju zahvalna božja služba za zmago balkanskih držav. Potem je okoli poldne napravilo manifestacijo po Dunaju 350 jugoslovanskih vseučiliščnikov, ki so pred srbskim in bolgarskim poslaništvom prepevali narodne pesmi. Ko so pa hoteli iti pred palačo ruskega poslanika, jim je policija zaprla pot. Dijaki so hoteli prodreti kordon, a policija je potegnila sablje. 15 dijakov so zaprli, druge dijake so pa nemški Dunajčani napadli s palicami. — Demonstracije so napravili po Ringu tudi italijanski dijaki zaradi vseučilišča. Policija jih je razpršila in zaprla 10 Italijanov.

V Dubrovniku je bil v nedeljo shod, katerega so se udeležile vse stranke v največjem številu. Govorili so na shodu: notar marki Bona ter odvetnika Matievič in Micič. Pozdravljali so zmagovavce na Balkanu. Po shodu je bil slav-

sadovi in z božjo pomočjo hočem nadaljevati vzvišeno nalogo dušnega pastirja.“

Pred jezdecema se pokaže zburški grad . . .

VII.

Ana Felicita je kupila od sestre polovične pravice. Volčič: Zgodovina Šmarješke fare.

V zburškem gradu je takrat gospodovala Ana Felicita, hči Jurija Burgštalskega in Alemane Veronike. Alemana se je po Jurijevi smrti še dvakrat omožila, pa Bog je ni blagoslovil z zarodom. In tako sta podedovali Ana Felicita in Regata Terezija, hčeri prvega zakona, vsaka polovico zburške graščine. Ana je pozneje kupila od sestre polovične pravice in je ostala sama lastnica zburške graščine. Njen soprog Karol Henrik baron Schweiger pl. Lerchenfeldski je kmalu umrl in tako je ostala sama s svojim sinčkom Francem Karlom. „Bila je lepa, izobrazena in pobožna dama ter izvrstna gospodinja,“ pravi o nji kronist Volčič.

Gradič Zbure je bil takrat še leseno, trhljeno poslopje, ko je Ana Felicita prevzela gospodarstvo. Oskrbnik ji je bil Volbenk Fringila. Po njegovi smrti se je vdova Fringila omožila s Tomažem Kinskim. Tomaž Kinski je bil baronki desna roka in se je mnogo trudil, ko je pripravil gradivo za zidanje novega gradu. Oskrbniku Tomažu je pa žena Marija umrla čez šest let pa brez otrok. Tomaž je bil tedaj zopet vdovec.

PODLISTEK.

Za pokilcem.

Spisal Peter Bohinjec.

Dalje.

„Oni dan sem prenočil v Dolih. Petek je bil in križev pot je gospod kapelan molil z ljudmi. Pa sem se tudi jaz pridružil. Po križevem potu je kapelan stopil na prižnico in je tako ganljivo govoril o Kristusovem trpljenju, da so ljudje jokali na glas. Tudi jaz se nisem mogel zdržati. Ih tel sem kot otrok in vest me je pekla, kakor bi se že pekel v peklu. Po sv. maši sem stopil v zakristijo in gospod kapelan me je prijazno sprejel. Pogovarjala sva se dolgo. „Le še pridi!“ mi je rekel za slovo. „Bog noče smrti grešnika, ampak da se izpreobrne in živi.“

Gliha je molčal. Žena njegova ponudi Ivu mleka in kruha.

Po kolovozni poti mimo Glihove hišice sta jahala dva jezdeca. Eden je bil odet v črn plašč, gladko je bil obrit in zamišljen. Drugi je bil precej starejši, viteški opravljen in dolge brke so mu visele pod nosom.

„Morava pognati. Solnce je že visoko in komaj prideva do kosila v Zbure.“

Jezdeca sta pognala, pa konjiček mladega jezdeca je bil star, dasi še krepak. Ni mogel dohajati svojega tovariša.

„Jurko, moj Vuk se je postaral. Ni kos Šarcu. Nič ne dene, če malo zakasniva. Jaz sem stari znanec v gradu in naju že opravičim.“

